Any II 15 cèntims Núm. 51

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

LA TUIES

— Ba!, juguem a casats. Figurarà que ja tenim quitxalla; vostè serà el papa i...
— I vostè la mama?

AÑO 3333

LA RETAGUARDIA

N.º NULO

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

EL GOLFO DE ROSAS

Nosotros, que estamos siempre serenos y vigilantes, que decía Pich, hemos leído y releído este cuento que nos ha mandado Rufasta y tenemos la sospecha de que lo ha afanado—¡honradamente!—de alguna parte. Pero es lo que dice él: ¿aquí, qué es lo primero que hay que mirar? ¡La ecuanimidad y el amor a las ideas, que dice Rodríguez Soriano! Lo demás son truenos y ochos y nueves y cartas que no atan.

De pequeño, pequeño, ya empaitaba gatos y hacía cosas feas a las chicas por las escalitas. Su madre, la virtuosa dama doña Clara Boya, una de las llevadoras más acreditadas de la calle de Treinta, ya lo decía: esta criatura hará el fin de Defecaelásticos, como su padre. Porque el autor de los días de nuestro héroe, Don Pepe Rosas, no confundirlo con Pepe Rozas, el de *El Liberal*, se parecía a una vendedora de anguilas (porque tienen la existencia muy movida).

Cuando fué grandote, nuestro héroe, que nos hemos olvidado consignar, se decía León, no quiso ir a la escuela y en cambio se dedicó intensamente a hacer golpes de piedra con sus compañeros. Su madre, viendo que era como las ermitas (que no tienen cura), lo puso de aprendiz en casa de un pegote, de donde salió al cabo de pocos meses por haberle hecho una ofensa (entonces se decía así) a la hija del amo.

Como ya era crecido, se las buscó como pudo y se colocó de lavaplatos en el Café-Tero, un cuchitril de mala muerte con camareras, cuadro flamenco y mesa de 7,50 de tanto en tanto (lo escribo así para que se vea que soy modernista y partidario del sistema métrico cúbico decimal). Pero como un día sí y otro lo mismo rompía la gisa y de estona en estona rompía también alguno que otro huevo, lo pusieron también de patitas en la calle.

Lo recogieron en una casa de sombreros de la calle del Cid, calle de nombre glorioso, en donde estuvo golfeando entre tabernas y casas de comidas. El golfo de Rosas, por fin, volvió un día al café Tero y se alquiló de valiente, que era un oficio propio para él que soltaba un guantazo al primero que se le presentaba.

Les pidió seis duros cada semana, caliqueños y cazalla a discreción y el dueño, que era un maño, con una cara de tres dioses le dijo:

— Lo encuentro muy caro. Aquí delante tenemos al mozo de la pastelería que nos lo hace más acomodo. A cualquiera que va, por diez céntimos le da una torta.

Pero el golfo de Rosas tenía palique y se quedó. Los estropicios que hizo fueron incontables. Estuvo explotando a una pobre chica que bailaba la rumba checoeslovaca y como no le daba bastante dinero, se fué con una francesa que se decía Gaby Nette. No es que le gustara, pero él quería darle achares.

Pero un día, a Rosas le pasó una de crespa. Figúrense que entraron en son de juerga unos individuos, armaron bronca y como Rosas acudiera a poner paz, le cogieron por su cuenta y le atizaron una paliza de órdago. Acudió el dueño al ver lo que pasaba y se encaró con los concurrentes:

— ¿Ya saben ustedes lo que han hecho? ¡Han pegado al valiente de la casa!

— ¡Ah!—interrogó uno de los que habían armado el barullo—. ¿Es decir, que era el valiente? Pues mire usted, ¡no lo sabíamos!

RUFASTA

T. S. H.

Ayer, a entrada de obscuro, en los alrededores de la «Bohemia» se inauguró una nueva estación de T. S. H. La víctima se llama Ruperta y se espera que tendrá gran éxito en su nuevo estado, que por cierto no es de cuidado.

Ha quedado inscrita en la estación central de doña Pepita, donde los aficionados podrán admirar sus magníficas condiciones acústicas.

***

Programa de la *Radio-Saturno*, para el día 33 de marzo próximo:

Primera parte. — «Yo te la encenderé», Chuman; «El Canto de los ocejitos», Brahms; «El Niño de la Madre», Wagner; «Barcaruela», Gluc. . Gluc... Gluc... (esto es el sonido de la barquilla).

Segunda parte. — Nunca segundas partes fueron buenas.

CIENCIAS MODERNAS

El ojo que atisba

Es una maravillosa creación que se compone de una instalación de Rayos X encerrada en un estuchito afectando la forma de un kodak de viaje que permite contemplar impunemente y sin sospechas los encantos ocultos bajo las gasas vaporosas de los trajes femeninos.

Precio, ptas. 85; prima gratuita: a todos los compradores regalamos nuestro artículo extra-recomendable: herbiquí miniatura para agujerear las paredes que resistan a los Rayos Rontger.

— Rosalia, que el públic s'impacienta.
— Fill, no veus que m'he hagut de «vestir» per aquest cuplet?

Barcelona, 18 setembre de 1924

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.° - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

Les penes de l'Antonieta

L'Antonieta, una gentil mundana que després d'haver sigut un xic de tot — capsera, modista, bailarina, papellona de joc i concurrenta a les tardes de cà la Cinta — ha trobat un protector adinerat, li contava l'altra tarda, tot fumant klonaris, algunes anècdotes de la seva agitada història.

— Creu-me, Manelet, que a aquest món me n'he vist de molt grosses. Oh! no t'enfadis, no, que no ho dic pas per tu...

El moneder

Com que la noia havia guanyat bastants calers, i no precisament d'una manera molt digna, En P.g.s, ex-croupier i actualment propietari d'un bar, s'hi va casar. No és que li agradés molt, molt, però ell només veia que amb els seus diners podria posar un piano elèctric i repintar la fatxada, i per a ell, tot lo que no fos el negoci, eren vuits i nous i cartes que no lliguen.

Però un cop casats, En P.g.s, cada cop que la seva muller sortia, havia d'agafar una enrabiada. Invariablement, tornava a casa sense porta-monedes. Se l'havia deixat al tramvia, al cine, en una botiga, o no sabia on. Allò era una calamitat.

— Deixada! Mandrosa! Males mans! — rugia furiós En P.g.s. Amb aquesta abandonada m'he casat jo?

Una tarda en que el fet s'havia repetit un cop més, la dona cregué necessari disculpar-se:

— Què vols fer-hi? Si és la manca de costum! Com que abans de casar-me no en duia mai, de porta-monedes!

— Ah, no?

— No... Els diners me'ls guardava sempre dintre la mitja...

Ultratge a les bones costums

En un cine, quin nom callem perquè no volem estar malament amb l'amo, es va armar no fa gaires tardes un escàndol d'aquells que formen època. Una senyora que anava amb una nena de catorze o quinze anys, acabava de descobrir a un xicot que s'estava entretenint amb els temptadors arrodoniments de la xicota.

— Poca vergonya! indecent! — exclamà la mare —. Abusar així de la meva pobra nena aprofitant-se de la foscor!

— Oh! — respongué l'inculpat —. Perquè era fosc ha sigut, que si arriba a haver-hi llum, no m'hi acosto pas! Es massa lletja!

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

Les coses s'han de fer bé

En B.ss.d., el més castís dels empaita-dones de Barcelona, conxivava feia temps a una famosa tiple lleugera que no volia donar el *si* de cap de les maneres.

Un vespre, En Badoret, com li diuen familiarment tots els seus amics, li proposà anar a sopar plegats.

— No em sembla bé que anem a sopar a un hotel — objectà ella —. Seria més propi que jo l'invités a casa meva...

— En efecte...

— Però, es dóna el cas que jo visc també en un hotel... Ara, això pot arreglar-se fàcilment. Precisament, a l'Avinguda del Tibidabo hi ha una torre amoblada i tot, per a vendre. Compri-me-la... i podré invitar-lo a un sopar íntim...

En B.ss.d. ha renunciat a l'assedi.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

L'amor a crèdit

El foraster volia visitar un temple amorós per a acabar de celebrar la seva estada a Barcelona. Però ell volia bo. De lo més bo que hi hagués, i si podia ésser, ben amagadet.

L'amic que l'acompanyava durant la seva visita a la ciutat Comtal el portà a un xalet de Sant Gervasi, molt discret, on ell havia anat a passar mantes tardes. La mestressa, una senyora molt com cal, els rebé amb un somriure zalamer i els féu passar al menjador. Begueren unes copetes, conversaren sobre quatre futilitats i, per fi, quan cregué arribat el moment, ella digué:

— Precisament ara vindrà una xicota de lo millor que ha estat a aquesta casa. Una noia de tot compromís i de tota confiança... Ara li ensenyaré el retrat...

En efecte, quan els dos amics veieren la fotografia, restaren extasiats. Ella els mirava, flairant el negoci en perspectiva.

— **Has passat bona nit, maco?**
— **Ja ho crec: d'una tirada!**

— Això sí! Es una noia cara!

— Molt?

— No farà res per menys de cinc centes pessetes...

— Bomba! — exclamà els foraster —. Això només deu ésser per milionaris.

— ...però — acabà la dona veient que havia anat massa amunt — per vostès, seran quatre centes... i encara, com que són solvents, si volen els hi podrem fer a plaços...

ARK ABOTA

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

—I a tu, d'on t'agrada que vinguin més carregades les peces?
—A mi, de l'esquerra; entren més dins del meu «tipo».

RESPOSTA JUSTA

— I no té por, noia, d'anar tan sola?
— Amb homes com vostè, de què?

Mida prudent

Erguida, soberana, meravellosament bonica, la Caterina acabà la seva toilette, encengué un klonaris i es deixà caure negligentment damunt de la *chaise longue* en una actitud indolent en la que s'amagava una impaciència de gateta enfebrada.

Dintre pocs minuts l'Enric acudiria a la cita que la Caterina li havia donat. Com es comportaria? Què faria? Seria un impetuós que ho atropellaria tot, o, per contrari, obraria empleant la persuasió? Ella quasi s'inclinava per la primera hipòtesi. En efecte, l'Enric, jovenet com era, havia d'estar assedegat d'amor, el cervell enterbolit per lectures malsanes i els sentits alterats per contactes furtius amb les aprenentetes que anaven a la botiga a demanar-li dos pams de *foulard* o un metre de cèfir.

L'havia conegut una tarda que anava de compres i es va encapritxar amb una bata rosa, model acabat d'arribar de París. Ella, experta com era en matèria d'amor, prou veié la impressió admirativa que produí el seu cos magnífic en l'esperit del dependent. I, per la seva banda, a ella el xicot, jove, fort, vermell, però tímid com un gran infant, li plasqué. En el moment en que li allargà un bitllet de Banc per a passar a abonar l'import de la compra a la caixa, la seva mà menuda, enjoiada, tocà la de l'Enric amb una carícia discreta, però infinitament suau...

Eren quarts de sis de la tarda... La botiga estava quasi deserta i mig fosca... La Caterina, llavors, es decidí:

— Escolti: que li seria molta molèstia portar-me aquesta bata demà a la tarda, cap allà a les quatre?

L'Enric obrí uns ulls com unes taronges, com si no acabés d'entendre lo què li deia la formosa clienta. Però, respectuós amb les formes i amb la disciplina comercial, volgué insistir i aclarí:

— Fer-li enviar la bata?

— No, no... portar-me-la vostè mateix... No li serà pas molèstia, oi...? Demà és diumenge... Tingui la meva tarjeta...

L'Enric es quedà bocabadat.

— Com es diu vostè, jove? — interrogà la Caterina.

— Enric...

— Està molt bé. Avisaré a la minyona que el faci passar. Com que estaré sola...

I sense afegir un mot més, la Caterina recollí unes monedes de canvi i saltà dintre l'automòbil...

* * *

El timbre de la porta deixà sentir el seu dring! i, als pocs minuts, l'Enric, posseït de la més intensa emoció, penetrava al *boudoir* de la xamosa cortisana...

Uns mots vulgars de salutació... La xicota agafà el paquet i el desfeu.

— Que és bonica aquesta bata! — exclamà —. Me la vaig a posar de seguida...

Ell seguia mirant-la de fit, com sense comprendre-la. Llavors la temptadora criatura tornà a mirar la roba i digué:

— No li farà res que me la posi aquí mateix, oi?...

— Ah... jo...

— Vostè ja en deu haver vist d'altres de dones així, oi?...

L'Enric cregué prudent sortir del seu silenci:

— Què fa, senyoreta? — li preguntà.

— Tiro les cortines... No fos cosa que algú ens veiés, si acàs al despullar-me vostè no és tan bon xicot com sembla...

MARCEL INET

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

Baix... baixet...

Contes d'una ingènua

FIDELITAT

TALMENT com una gavina lliscava damunt les ones el magnífic yacht del príncep hereu i en el desembarcader l'esperava lo bo i millor de la colònia. Les illes eren visitades per primera volta per la casa regnant i autoritats i poble corresponien a tant d'honor preparant una rebuda memorable.

L'element femení, sobretot, era el que més fervor posava per a que el príncep trobés força agradable i servés un bon record de la visita colonial.

Confessem, però, que no era solament l'armini i la porpra lo que feia bellugar tant a les senyores de la noblesa. El príncep Jack-Albert era bell com un mal pensar i dolç com un pecat en mans de col·legiala. La seva línia harmònica era resum de perfecció estatuària. Ros com una tofa de cabell d'àngel, serè en el mirar com un llac d'encantament i ampli de muscles com un hèrcules en l'adolescència, el seu retrat havia oficiat en tots els altars de les soletats femenines...

Quan el príncep petjà per primera volta la terra conquerida, Lady Windermoore, l'opulenta muller de l'embaixador de la metròpoli, li oferí, tremolant d'emoció, un magnífic ramell de flors naturals en nom i representació de totes les dones indígenes i colonials.

El príncep, atent, ceremoniós, acceptà el present i, quan l'embaixadora, genuflexa, li volgué besar la mà, ell, galant, cavaller, canvià amatent el viatge i els seus llavis, un xic ardents, un troç insinuants, descansaren bella estona damunt la carnosa destra de Lady Windermoore...

* * *

Pausades, mandroses, indolents, s'arrastraren damunt el silenci de la ciutat, les dotze campanades que cloïen la primera jornada principesca en terres colonials.

A través dels passadissos de les càmares superiors del palau de l'embaixador, es veieren avançar dues ombres masculines. En els salons de la planta baixa, la festa de recepció havia adquirit inusitades valors palatines. Dalt, s'obrí una porta. Una de les ombres fou engolida dins l'habitació, mentre l'altra s'escorria passadís avall. Quan Lady Windermoore es trobà davant del príncep, restà tota confosa.

— Sabíau que era jo, qui volia parlar-vos, Lady?

— Ho suposava, altesa. El vostre secretari...

— Ell m'ha acompanyat fins aquí.

El príncep, deliciosament enfebrit, circondà la cintura de la bella embaixadora i els seus llavis golosos tributaren merescut homenatge a les ubèrrimes carnositats de Lady Windermoore.

— Sou bella, Lady, contorbadorament bella!

— No tant com correspon als vostres alts prestigis, senyor...

* * *

...Remor d'onades, aleteig d'abelles...

* * *

— Partiu, ja, senyor?

— Sí; podeu estar orgullosa: haveu fet feliç al vostre príncep. Una cosa no he entès, i perdoneu la indiscreció: per què no haveu volgut venir vós al meu palau? Temieu quelcom?

— Cap temença pot germinar en el meu cervell, senyor, havent-hi vostra altesa de per mig!

— Llavors?

— Un petit respecte a la llar pairal, senyor: el desig de que els meus descendents directes sigan, sinó d'un mateix arbre, almenys d'un mateix llit...

Laura Brunet

RESPOSTES BREUS

M. L. C. Ciutat. — Miraré de fer-me'n i, per complaure'l, n'hi enviaré un amb dedicatòria. Espero que no en farà mal ús, eh?

Willy. — Ya és difícil donar el concell que em demana, fillet. Diu que la seva excessiva timidesa el priva d'arribar a aconseguir els seus anhels. Bé: i per què aquesta timidesa? No sap que al món hi havem vingut per una sola cosa homes i dones? Res d'encongiments, que a les noies els hi desplauen Cal ésser decidit i acceptar les conseqüències de lo que vingui.

P. T. R. — La posició és deliciosa. Llàstima que el dibuix és deficient.

Rafelet. — No farem res per aquest camí.

M. C. — No, noia, no, de cap manera. No escatimi res al seu promès, però això que li demana, mai!

INDOLÈNCIA

DES de que En Rusiñol va dir aquella veritat tan grossa de que «la vida és un llit al costat d'una taula», la humanitat s'hi va ajeure, i no hi ha qui la faci moure sinó és per badallar o per omplir la panxa. I encara, n'hi ha que sixò últim, sinó els hi fessin els altres, no es preocuparien pas per portar-ho a cap. Santa Mandra benvida, no ens deixeu de sol a sol! Buscar una posició, una bona posició i quedar-s'hi, és l'anhel de totes les «treballadores» del ram de l'amor. Ja n'estan tipes de moure's! Quietud, repòs, i bons aliments! Aquest és el problema! Res de tràfecs, res de trifulques, res d'anar amunt i avall com una llençadora! Una posició ben «desahogada», ben còmoda, i... que vagin fent. Sabeu lo dolç, lo subjugador, lo inefable, lo delicios que és ajeure's ben estirat, en un abandó somniós, ben ampli, ben tranquil, i veure com els altres treballen com uns negres? Sols hi ha una cosa comparable a aquest plaer: veure com els vianants aguanten un xàfec d'aquells que penetren fins al moll dels ossos, mentre un està ben sec i calentó darrera els vidres de la sala confortable! Jo no sé si la «indolència» és un pecat capital, però a mi em sembla que l'haurien de posar entre les mitges virtuts capitalitzades, perquè és la que dóna més interès. Arquimedes demanava un punt de palanca, per aixecar el món; les dones amb un bon sofà en tenen prou per aixecar tantes palanques com es presentin. I és que avui, els estres de la mandra, són els elements que s'usen més com a eines de treball, encara que sembli una paradoxa aquesta afirmació.

S'han de pendre bé les mides

A la estiuenca i pintoresca població de Caldetes ha cridat justament l'atenció aquesta temporada una xicota morena, alta, de formes temptadorament arrodonides, carona de color de poma i llavis goluts i sensuals. La temporada de banys l'ha passat acompanyada d'un germà seu, xicot molt *corrido* que a darrera les seves conquestes l'ha deixat sempre en llibertat complerta per a que es divertís i fes el boig tant com li donés el gust i la gana.

Tot això, que a primera vista sembla un xic estrany, no ho és gens si es té en compte que no té pare ni mare des de molt joveneta, que s'ha criat baix la direcció d'una institutriu americana partidària de les «lliçons de coses» i de les «realitats viscudes». A l'hivern viu a Barcelona amb una tia seva, ja entrada en anys, propietària d'una magnífica torre a l'Avinguda de la República Argentina, que, degut a lo delicat del seu estat de salut, no l'acompanya quasi mai en lloc, confiant-la sempre a famílies conegudes o a amigues seves de col·legi que se l'estimen molt pel seu caràcter franc i alegre, desprovist de la més lleu hipocresia.

Després d'aquesta breu, però fidel descripció de la heroina del nostre conte, ja compendran els llegidors que tractant-se d'una noia de les seves condicions, aristòcrata i conegudíssima a Barcelona, deixem el seu nom en un silenci tan absolut com el que hi ha en el cine «Royal» de set a nou del vespre, quan estudiants i modistetes ocupen la preferència i obliden per complert l'argument de la pel·lícula per dedicar-se a altres quefers més íntims i més interessants.

Durant tot aquest estiu, la heroina del nostre conte ha estat entre la Colònia el tema de la més gran part de les converses i a l'entorn d'ella s'han inventat les més interessants xafarderies. No és que ningú hagi pogut pronunciar, respecte a la seva interessant i bonica persona, el definitiu: «Jo l'he tinguda», però tothom, qui més qui menys, hi ha flirtejat i ha pogut, sisquera de trascantó, gaudir la mel dels seus llavis temptadors.

En efecte, honesta i verge, en el sentit absolutament carnal del mot, ella ha sapigut sempre, fins en els moments més difícils, vorejar el perill definitiu sense caure, acostar-se al foc, sentir la seva alenada candenta i no cremar-se. Metafòricament, quasi ens atreviríem, no obstant, a dir que les flames l'han llepat i, sense pendre en ella, han arribat quasi a socarrimar-la...

El que ha detentat el *record* de les seves condescendències ha estat l'Enric, el conegut jugador de tennis, que passa justament per ésser un dels xicots més elegants de la nostra aristocràcia. Fill d'un riquíssim comerciant de poductes alimenticis que durant la guerra efectuà negocis fabulosos amb la venda de morros de porc, no ha tingut mai altres preocupacions que enterar-se de quins mitjons es portaran aquest hivern o quins mocadors s'han rebut a cà'n Comas. La seva distinció és verament notable i qualsevol que el veiés immòbil el pendria per un figurí.

Elegant, distingit i abundosament proveït de cartera, l'Enric ha pogut reservar-se res menys que nou dies de flirteig amb la xicota en qüestió. Nou dies en els que van compresos dos dissabtes i dos diumenges. Figurin-se si els haurà pogut aprofitar en *soirées*, balls, festes i festetes!

Fins on ha pogut arribar la seva gosadia? Misteri! Ningú ho sap! Només podem dir que el dia del retorn cap a la ciutat, en acomiadar-se tots dos, ell, molt galant i respectuós, disimulant mal la emoció que l'embargava, mormolà:

— Senyoreta... li beso els peus!

Mes ella, riallera, despreocupada, un xic desvergonyidota, interrompí:

— Els peus? Trobo que des de la darrera excursió vostè ha descendit bastant!

K. NEIA

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

El pervindre dels fills

AQUEST conte té un any i uns dies. Era quan estava ocupant el ministeri de Foment aquell comte tan nandulandesc que responia al sonor nom de Manel Portela i Valladares.

El senyor Portela va rebre un jorn la visita d'un individu a qui havia fet ja algun favor, el qual, sense deturar-se gaire temps en compliments, li demanà una plaça qualsevol per un fill seu.

— Caram! Ara no em serà gaire fàcil complaure'l! Si fos més endavant...

El senyor Portela era un home de memòria prodigiosa.

— Però, escolti, escolti — digué de prompte don Manel —. El seu fill gran es diu Josep, oi?

— Sí, senyor.

— Està empleat als Telègrafs, veritat?

— Sí, senyor.

— El mitjà es diu... es diu... Rafel, oi?

— En efecte.

— Crec que el vàrem col·locar a Hisenda?...

— Just.

— Després li queda un fill petit que és aspirant a escrivent a l'Ajuntament...

— El mateix.

— I, que jo recordi, no li queda cap més fill... Per qui em demana, doncs, una altra plaça?

— Per... perquè la meva dona està en estat interessant.

B. ARBETA

La fidelitat de l'Engracieta

TU m'enganyes! — exclamà aquell vespre En Raimond en arribar a casa de la seva amiga la blonda i fina Engracieta.

— Mare de Déu, i que ets pesat! — respongué la noia a qui era molt difícil fer-li perdre la calma —. A què ve ara, això? Qui t'ha enredat?

— Qui m'ha enredat? Qui m'ha enredat! Ja sé perquè parlo! En tinc proves, m'entens? Proves irrefutables!

— A veure... quines proves són... No perdis la calma ni amoïnis sense necessitat, Raimond! Sembla mentida!

— Ahir a la tarda mateix! On anaves en el tramvia del carrer de Muntaner? Vas baixar frente al «Xalet».

— Anava a cà la Carmeta, que ja saps s'està al carrer del Porvenir...

En Raimond no semblà restar convençut d'aquella justificació. No obstant, amb un to agre, respongué:

— Està bé, està bé. Et crec...

— I és clar que m'has de creure! A tu et sembla que jo sóc capaça de fer-te una cosa així?...

En Raimond somrigué, mentre ella continuava:

— ...En aquesta data que manquen sols dos dies per a que em paguis el pis i la factura de la modista?

K. PETA

La curació

A cà'l doctor Boada es va presentar una tarda una xicota d'uns vint-i-quatre anys. Era alta, plena, bonica, i tenia aquell posat especial de les xicotes que no et permet descobrir si han passat o no encara pel sagrament del matrimoni.

La pacienta no presentava cap símptoma de lessió orgànica ni d'alteració funcional. El doctor Boada la reconegué llargament.

— Vostè, senyoreta — digué —, necessita casar-se... La seva naturalesa ho requereix...

— Casar-me? Ja ho sóc de casada, des de fa dos anys.

— Llavors, lo que li convé és buscar-se un amiguet...

FAR BALÀ

— No sé si acceptar les mil pessetes del marquès, o si donar les cinc centes que em demana el seu xofer.

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrinaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu pesos, cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Els presoners

Acâ la marquesa de X es celebrava una festa aristocràtica! amb motiu d'haver sigut abillada de llarg aquella mateixa nit la pubilla de la casa, la xamosa Llucieta.

Entre els invitats figurava la jove baronesa vídua de Vallvert, una magnífica criatura de vint-i-sis anys a qui sis mesos de matrimoni havien fet més madura, més saonada, com un fruit a punt de menjar.

No cal dir que la gentil femella estava rodejada d'admiradors, però el que mostrava més entusiasme era el comandant Rouget, un militar francès que feia algun temps que estava a Barcelona i a qui les femelles agradaven d'una manera extraordinària.

Tantes i tan insistents foren les mirades que el comandant llençà damunt del magnífic bust de la baronesa, que aquesta no pogué menys que dirigir-se a ell i preguntar-li:

—Sembla que li agrada molt la meva brusa, veritat?

El comandant somrigué finament i fixant la seva vista en el rellen temptador que formaven els dos botons de carn sota la roba, respongué:

La gàvia, senyoreta, encara no m'interessa... Lo que sí m'atreu són els presoners...

A. STOR HAT

La difícil escena

Això va ocórrer el mes passat en una platja de moda situada no gaire lluny de Barcelona i en la que estiuegen nenes maques, hi ha Cassino i xicot aficionat a la lliteratura que envia ressenyes de les festes als periòdics de Barcelona.

Entre un grup de la colònia estiuenca sorgí l'idea d'organitzar alguna funció teatral. Van triar, després d'un examen madur, un vodevil d'aquells no massa verts, però que fan riure de debó. La nit de l'estrena prometia ésser un aconteixement.

Els preparatius foren llargs i complicats. En el moment de repartir els papers hi hagueren les seves baralles corresponents perquè tothom es considerava primera dama i primer galan. Finalment, es trobà una manera de conciliar-ho tot: confiar el repartiment a l'etzar. Cada un dels que volia representar un paper se'l va jugar a la ruleta. I, per fi, es pogué fer el repartiment complert i començar els assaitjos.

Aquests no resultaren, com es pot suposar, lo fàcils que els organitzadors es pensaven. L'un no se sabia el paper, l'altre estava per fer brometa amb la nena que tenia al costat, l'altre no estava a l'hora... Però el pitjor de tots era el que feia de marit enganyat. En l'escena del flagrant delicte no ho sabia interpretar de cap de les maneres. Per fi, el que feia de director d'escena va perdre els estreps.

—Home, senyor Basili, sembla mentida que li costi tant sapiguer el seu paper! Qualsevol diria que a vostè no l'ha enganyat mai la seva senyora!

P. ARDAI.

◇ ◇ ◇

Qüestió d'alçària

Aquell principal on des de feia sis anys estava establerta la senyora Gumersinda, s'havia acreditat, no pel seu luxe, ni pel seu confort, ni per la joventut ni la formosura de les pensionàries. Les nenes que freqüentaven el menjador de la senyora Gumersinda tenien sols una bona condició: la de no exposar al client a cap decepció. Totes elles mereixien ésser mestres en gay estimar, i vol dir això que coneixien tots els secrets, tots els refinaments i tots els procediments. Eren, com s'acostuma dir, gallines velles. I qui diu gallines, diu...

Es natural que aquella mena de bestiar fos de lo més depravat que corria. N'hi havia que s'emborratxaven, que fumaven caliquenyos i que renegaven més que el traductor de *Joventut de Príncep*.

Però la casa, que tenia la seva clientel·la de gent difícil i exigenta, que quasi solament allí trobava mitjà de satisfer els seus desitjos, anà creixent, proporcionant a la senyora Gumersinda una regular fortuna. De manera que aviat la bona senyora es va

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

comprar una torre i s'hi va anar a viure, deixant una encarregada a l'establiment.

Ja es poden figurar els nostres llegidors els comentaris que es feien al barri quan es sapigué la nova. Molta gent s'estranyava de la rapidès amb que la senyora Gumersinda havia fet fortuna. Solament la fornera, que la coneixia molt, observà:

— Es que aquell principal li ha fet guanyar molts diners...

— I ca! — respongué la pentinadora —. Les que els hi han fet guanyar, han sigut les golfes...

FI BLADA

◇ ◇ ◇

El bon coneixedor

LA senyora Matilde, la muller del famós comerciant de blat, don Ernest Sagó, era molt coneguda en societat, i no precisament per les seves virtuts, sinó per tot el contrari.

El senyor Sagó no semblava preocupar-se'n gens ni mica. I no és que no ho sapiqués, sinó que ell era un *bon vivant* que tenia molts quartos i a qui no mancaven amiguetes maques, joves i elegants que el distreiessin dels disgustos que li pogués donar la conducta llicenciosa de la seva dona.

A penes assistia a cap festa i deixava sempre que la senyora Matilde anés sense ell, acompanyada de sa mare o de sa cunyada i ell mentrestant es ficava a l'«Edén» o al «Palace» i començava a destapar xampanya amb aquella tranquilitat.

No nomenava mai per això a la seva dona, i quan algú n'hi parlava feia el mateix cas que si li haguessin dit que hi havia revolució a la Xina.

Un vespre, la senyora Matilde estava a l'Artístic, en una vetllada, i la meitat del Cassino parlava d'ella.

— Tots en parlen — observà un de la tertúlia — i el seu marit no en parla mai.

— Com vols que en parli? — respongué nu company — No veus que de les cent vegades, noranta nou es trobaria que l'altre la coneixia millor que ell?

ARK ABOT.

◇ ◇ ◇

L'influència de la Lluiseta

DES de feia més de dos mesos, al despatx de la casa «Bracons, Rostons i Maspons, S. en C.» només es parlava de la Lluiseta. La Lluiseta, era una mecanògrafa bastant boniqueta, jove, elegant i que semblava més adequada per coquetejar que per escriure lletres ni ordenar fitxes. Però el món, i més quan es tracta de faldilles, està ple de misteris, i sols en virtut d'un d'aquests misteris es pot compendre que la Lluiseta, malgrat escriure amb bastantes faltes d'ortografia, no entendre una paraula de res i ésser de lo més abandonat per la feina, al cap de pocs mesos disfrutés de la confiança absoluta del gerent i a aquella casa no es fes més que lo que passava pel seu gentil caparró.

Començà a fer-se una atmòsfera d'hostilitat contra a Lluiseta, especialment entre les altres mecanògrafes — eren tres i totes estaven empleades des de feia més temps que aquella —, que es passaven els moments en que ningú vigilava fent els comentaris que el llegidor pot fàcilmen: imaginar-se.

Un matí que feia molta calor, la Carme, la més gran de les noies, digué:

— Jo vaig a veure si em concedeigen vuit dies de vacacions.

— Hauràs de demanar-ho a la Lluiseta, que és la que té més influència damunt del senyor Bracons — li respongué la Rosa, l'encarregada de la facturació.

— Molta influència damunt del senyor Bracons? — observà la tercera mecanògrafa, la Rita — . Deu ésser aquí al despatx.

ARK ABOT

◇ ◇ ◇

El remei pitjor que la malaltia

HOLA, mal amic! — féu el jove doctor Gras en veure entrar al gabinet de consulta al seu antic amic En Pau Bru, a qui no havia vist des de que s'havia casat. No estàs pas malalt, almenys?

En Bru somrigué:

— No... Es a dir...

— Què?

— Jo no estic malalt. Al contrari, em trobo molt bé! Però la meva dona...

Aquí l'home es deturà, com si es donés vergonya.

— La meva dona, amic meu, reprengué en Bru, pateix una malaltia estranya: té perpètuament gana d'amor. I, com ja compendràs, a mi em té esgotat...

— Oh! — féu el doctor Gras, que era un vertader plaga en qüestió de dones —. Això es cura fàcilment. Envia'm la teva dona i li receptaré un calmant pels sentits...

En Bru, que era de bona fe, s'ho va creure. I és clar que En Gras administrà a la dona d'En Bru un calmant pel seu mal, però, home extremadament consciençut en el compliment dels seus deures professionals, volgué administrar-li ell mateix...

Vuit dies després, mentre En Bru estava sol a casa seva llegint una obra clàssica per ajudar a l'estòmac a pair el dinar, sentí que trucaven a la porta.

— Qui deu venir a marejar-me, ara? Avui precisament que aquella imbècil de raspa ha tingut d'anar a Horta! Mal vinatge!

Anà a obrir i amb la sorpresa que pot imaginar-se el llegidor, es topà amb la muller del doctor Gras, una jamona passada i mal forjada que es llençà de bones a primeres als seus braços.

— La teva dona t'enganya, Pau! Encara no fa un quart l'he sorpresa en els braços del meu marit. Llavors he corregut cap aquí i he pensat que lo millor era que tu enganyessis a ella amb mi i així restariem tots dos venjats...

I veu's aquí com tugint de les ardències delicioses de la seva muller, jove i bonica, En Pau Bru es trobà en els braços de la muller del seu amic, que li havia receptat un remei pitjor que la malaltia...

K. BRETA

Conte premiat del número passat:

Misteri

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

La dona de compromís

Això va passar fa algun temps al carrer d'Aribau, en un bar on cada tarda berenava una senyora alta, grossa i plena de brillants que exercia el sanejat càrrec de corredora de senyores de compromís. Com que tant l'oferta com la demanda són crescudes, la dona es guanyava bastant regularment la vida...

Entre els seus millors clients figurava el senyor Bonet, un home d'uns quaranta anys, negociant en petrolis i a qui no li venia mai de vint duros. Això sí, ell era un xic exigent, perquè quan anava a veure una femella s'estimava més entrar per la porta del jardí que no pas per l'escala gran.

Una tarda, el senyor Bonet, que entrava de tant en tant al bar a canviar impressions amb la seva proveïdora, li preguntà si podria tenir-li preparat quelcom per l'endemà.

— Prou! — respongué ella —. Una xicota magnífica! Jove, eleganta, bonica... Oh! I una xicota de tot compromís...

— Absolut?

— Tan absolut que com que és casada i el seu marit és home de negocis, al sapiguer qui és vostè, pot ésser no voldrà donar la cara...

— Oh! — respongué el senyor Bonet —. Això no em preocupa gaire! Mentre dongui la creu!

KAR PANTA

Diu *El Mundo Deportivo*:

«Los preparativos de la carrera Tal. Hay inscritos ya 69 concursantes.»

Si ha alcançat aquesta xifra tan nandulandesca, ja quasi bé no és fàcil que arribin més amunt!

* * *

Aquesta és de cà'n Mencheta — *vulgo* Ciero — del dia 11 del corrent:

«El Parlamento

Roma, 10. Mussolini ha declarado que la Cámara *británica* será convocada en el próximo mes de noviembre.»

No sabíem que fos En Benet qui hagués de dir si s'obrirà o no el Parlament anglès. Què dirà En Mac Donald d'aquesta usurpació de funcions?

* * *

Un succés del *Gràfic*:

«En la calle del Pacífico fué agredido Manuel Cantero por un cuñado suyo que se dió a la fuga.»

El *Pacífico* no devia pas ésser l'agressor.

De la vida alegre

ARA per ara i com ara, l'«Alcázar Español» és l'únic lloc d'esbarjo on es poden reunir els xicots de casa bona que senten ganes de gastar uns durets, destapar una ampolla de xampanya i fer brometa grassa amb alguna xicota. El senyor Leopold Moral, antic amic nostre i persona simpatiquíssima va renovant el personal per a que la concurrència no s'avorreixi i senti ganes de tornar-hi.

Aquesta setmana ha debutat la Nita Solves, quin cognom ens recorda aquelles parades de caramelos que hi han de tant en tant al Paralel. La Nita Solves és molt bonica, canta molt bé i domina a perfecció el difícil art de la dicció.

També ha debutat a l'«Alcázar» l'Angeleta Francès, xicota a qui estimem com a les nines dels nostres ulls pecadors, i a qui retiraríem si fóssim rics. Entre les noies maques de la casa hem vist a la Sarty, que ha guanyat molt des de que la vàrem conèixer a l'«Edén»; a la Maria

— Ara sí que no crec amb allò que diuen de les criatures! Aquesta plora quan no en té ganes.

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

Alcaraz, tan simpàtica i tan salada com sempre; a la Herrerito — no confondre-la amb l'*Herrerito*, el nostre estimat company de prempsa —; a la Maravilla, a qui pel nom que s'ha posat es coneix que se li va morir l'avia, pobreta, i a la Consuelito Diez, que és un *consuelito* com per distreure a l'home més desesperat.

Darrerament han debutat a l'antiga «Unió» la Julita Ruiz, i la troupe Gari-Uset, artistes enciclopèdics que canten, ballen, fan revistes i tot lo que el públic els demana. Després vindrà la Maria Olimpia, aquell esplèndid exemplar de senyora que sembla una catedral de carn.

Al «Folies Bergère» ha debutat la Carmen Arenas. Són unes *Arenas* on nosaltres torejariem amb molt de gust sense por de sofrir cap *cogida*. Vaja femella!

Pel «Ba-ta-clan» continua havent-hi el mateix *ganado*, que bé es pot dir que ha *ganado* el favor del públic, puix cada nit fan ple. El senyor Serrano bo i castís, com correspon a un home que vol fer honor al seu cognom.

EL NOCTÁMBUL INDISCRET

CORREU SECRET

J. Giberguens. El conte que ens envia és molt bonic, però té un petit inconvenient, i és que ja s'ha publicat. Sinó per això, féiem dòmino. — *En Joanet.* Li diem tres quartos del mateix. — *Kar Panta.* No farem res. — *R. Ampoina.* Li aprofitarem quelcom. — *Bufaciris.* No volem res amb el clero. — *Ark Heta.* Està molt bé i anirà a la primera oportunitat. — *Riteta.* Això que ens conta està molt bé, però és poc interessant per la gent. — *B. A. Doch.* El seu conte serà publicat un dia o altre. — *L. O. Rango.* Es manso com un bou. — *Kim Hett.* Primer musulmans, que vol dir moros.

Ell. — I no els fa vergonya banyar-se amb mallot?

Ella. — Es lo que jo he pensat moltes vegades: seria millor sense.

DISSABTE passat vàrem estar a l'inauguració de l'«Apolo». La colla d'En Lluiset Calvo, junt amb unaben afinada orquestra del Sindicat Musical, feia la seva presentació, i encara que no va donar a conèixer cap estrena, com que el programa era a base de coses d'èxit com són *Las musas latinas* i la *Francisquita*, la cosa va anar molt bé i la gentada que hi havia sortí d'allò més satisfeta.

Al «Poli», En Jaume Borràs ha estat molt ben inspirat amb les seves funcions catalanes. Que vagin dient que el nostre teatre és mort. Que té d'ésser mort! Lo que hi ha és que són molt pocs els que saben bellugar-lo, ve't-ho aquí. Així ens agrada, Jaumet!

A «Romea» deuen pensar de diferenta manera que nosaltres, puix es preparen a donar-nos *El Pobrecito Carpintero*, d'En Marquina. Hi anirem perquè En Martori és un xicot que s'ho mereix.

Per cà'n «Barcelona» continua la colla d'En Zorrilla. Darrerament, amb *La dichosa honradez*, han tingut un èxit molt acceptable.

El *Ric-Ric* encara piula. Això pels que diuen que les revistes no donen. *Aprende, Gibert, de mi...*, podrà dir l'empresari del popular teatre del Paralel.

I per ara res més, que encara fa calor i encara hi ha molta gent de teatre que es passeija per la Rambla de les cinc de la tarda en amunt.

EL NEBOT TAFANER

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

MAISON MEUBLÉE (VERDURA)
Carrer de Barbará, 27
Ascensor

Mont d'Or Meublée (VERDURA)
Plassa de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

Nova casa de gomes higièniques
LA CORONA
COMTE DEL ASALTO 95
Preciosíssims e higiènics cintrons LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 1'50 - AGORABSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes.
Tenim de tot i per a tots!

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69
HABITACIONS REFINADES, HIGIÉNIQUES I ESPAIOSES
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE 1 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA
Venda a granel, a litres i a pés - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...
La Mundial
Espaltar, 6
BARCELONA
Qui badi a ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat. Lavatifes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO
GOMES HIGIÈNIQUES
Gasten UN RAL i substituixen MIL

SIFILIS CURA RADICAL
Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9
Dissabtes, Inyeccions de 606 i 914 a 6 pessetes.

POSADA DE LA VEGA
Espléndides habitacions - Preus reduits
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y UNICA CASA EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 0'50 CAJA
1, SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

SULFURETO CABALLERO
Producte potentat contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparéixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions
COMTE DE L'ASALTO, 84. - BARCELONA
I Centres d'Especifics.

PURGACIONES
uretritis y toda clase de flujos de las vias génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas
Grajeas Rusas Revisolil
cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Segalà, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Demà! Demà! Demà!

es posa a la venda el segon fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani com la formosissima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el segon fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

PLACER Y CASTIDAD

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats. Cap obra — absolutament cap—conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

Imp., Redac. i Admin.-Rbla. Flors, 50

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

— Ja tens el gos tan desitjat! A veure si el tractes bé, ara.
— Ja ho crec: a cada àpat un bon tall!